

jeg beber om Forlæbelse, jeg mener helbigvis — ogsaa den sidste. Havde vi havt flere eller tidligere Tilbud af den Slags, saa er det uvisst, om vi havde staaet her for at diskutere en Lov, om Sjælland skulde forsvares eller ikke. Og det skulle vi huske paa, at det er ikke det Samme, om vi misse en Provinds eller ikke; thi er Sjælland borte, tror jeg virkelig, det er for sent at angre, at vi have lagt Hæren over paa Sjælland og i det Hele afvoget fra den Forsvarsplan, som vore Fædre have fulgt i de tusinde Aar, det danske Rige har bestaaet. De have da altid kæmpet paa Sjællands Grændse eller ovre, hvor den danske Sprogrod havde sit Udspring, og de traf sig ikke tilbage til Nerne. Det vilde de have anset for at være Feloni, for at være Brud paa den Nær- lighed og Lapperhed, hvormed de skulde værne om deres Fædreland og deres Sprog. Det er min Mening om det Forslag, den ærede Minister bringer her. Den ærede Minister maa have andre Beviser at komme med her, for at vi nu bør overstæde den historiske Træd, der gaar igjennem Rampen for vort Fædreland; han maa have andre Grunde til at støtte sig til end det at kunne hen- vise til, hvad der skal ske i et Fællesudvalg. Han maa kunne godtgjøre for os, at den Plan, han her vil gennemføre, at den Strategi og den Krigsfnidbhed, hvormed han vil frelse vort Fædre- land, staaer i enhver Henseende over det, der tid- ligere er foresøgt. Jeg veed ikke, om den ærede Minister anser Oberst Eschering for en Auto- ritet, hvad strategisk Virksomhed angaar, ei heller veed jeg, hvad Bøgt han lægger paa afvøde Oberst Læssøe; men det veed jeg, at disse to Mænd anfaa Danmarks Forsvarslinie for at ligge paa Danmarks Sydgrændse, og det ikke blot, fordi der var Vold der; thi dengang var der intet Dannevirke, da var den Smule Vold, der stod lidt Sønden for Gottorp, ikke at anse for at være noget Værn mod Lybskland, og den blev heller ikke brugt i Rampen i 1848. Men den ærede Minister maa have tjent andre militære Sporer end dem, vi kjende her, for at kunne fordunkle saadanne Mænd som Oberst Eschering og Læssøe og tilmed General Hanssen, der var istand til at afflaa vore Fjenders Angreb i de første Krigsaaar. Jeg siger her i mit Fædrelands Navn og efter mit Hjerte, at den Krigsplan, som den nuværende ærede Krigsminister vil paabyrde vort Land, vil føre til dets Udleggelse, og det kan ingen af os og han heller ikke afværge, naar man først har taget Sjælland fra os. Og det vilde de gjøre fra Lybsklands Side, naar der sker et Angreb, saa- fremt der intet Forsvar er imod dem i den Landsdel. Jeg kan ikke fatte, at den ærede Mi- nister kan tro Andet end det, jeg her siger; thi man har endnu aldrig set, saavidt mig bekjendt, at en virkelig krigsførende Magt lader den Grændse- provinds, der er den nærmest, og hvis Subsistensmidler kunne tjene til Underhold for

Sjælden — at en angribende Magt, siger jeg, lader en saadan Provinds aaden, uden at besætte den. Det korte Forsvar, der skal føres for Syl- land, betyder jo virkelig ikke Noget efter hele denne Plan, naar Hæren i sin Helhed skal kon- centreres paa Sjælland. Det er muligt og vel endog saa sandsynligt, at denne Hærorrdning ved- tages saaledes, som den ærede Minister vil have den; men vi, som da blive i Minoritet, vi have ikke andet Forsvar for vor Stemmegivning og Værn her end af Hjertens Grund at have udtalt, hvad vi føle for denne Sag, og hvad vi tro om den, og det er det, jeg her har tilladt mig at gjøre.

Scaventius: I det Par Ord, jeg har at sige, skal jeg holde mig borte fra at komme ind paa Forsvarsplanen, den Forsvarsplan, som den høitærede Minister har ladet astrykke foran Mo- tiverne til sit Hærløvsforslag; thi det forekommer mig, at den Hærløvsrevision, som der her er Tale om at gennemføre iaar, har overmaade Lidet at gjøre med Forsvarsplanen, om man tænker sig Forsvaret ført paa Sydgrændsen, saaledes som den ærede sidste Læser mente, eller ført nærmest ved Forsvaret af Sjælland, i begge Tilfælde maa man have en Hær og det en Hær, der har en saadan Størrelse, at den dog med rimelig Udset til Held kan gaa et fjendtligt Angreb imøde. Heller ikke kan jeg se, at den af den ærede Minister fremsatte Forsvarsplan i nogen Henseende kan karakteriseres saaledes, som den ærede sidste Læser eller det ærede Medlem fra Leire i Formiddags karakteriserede den, som om den, uden Hensyn til de konkrete Forhold, vilde opgive Forsvaret af Sjælland og Fyn og vilde ubetinget under alle Omstændig- heder koncentrere Forsvaret paa Sjælland. Jeg kan ikke forstaa, at man kan faae det ud af For- varsplanen, det er ganske vist ikke Forsvarsplanens Mening. Det er dens Mening, saavidt jeg er istand til at opfatte den, at man i det uheldige, maaste uheldigste Tilfælde kan blive nødt til at koncentrere Forsvaret paa Sjælland som den Del af Landet, der til Syvende og sidst længst kan forsvares mod et Angreb, det tænkes gjort af hvilkenomhelst fremmed Magt; men deraf at slutte, at man under alle Omstændigheder skulde ville opgive Forsvaret af de Dele af Landet, som ligger Bort for Storebelt, er uberettiget, og det Møbsatte staaer med tydelige Ord i selve Forsvars- planen, som er forelagt det høie Thing; hermed skal jeg forlade den og gaa over til det Lovfor- slag, som for Diebliffet foreligger, og som for- vortigt ikke er Ministerens, men dette Things. Det var efter min Betragtning et stort Held, at Flaadeloven blev vedtagen igaar uden Tilhæng af en Sammentoblingsparagraf, den være af den ene eller den anden Bestaffenhed. Naar jeg siger, det er et stort Held, mener jeg dermed selvfølgelig ikke alene, at det i og for sig var et stort Held,